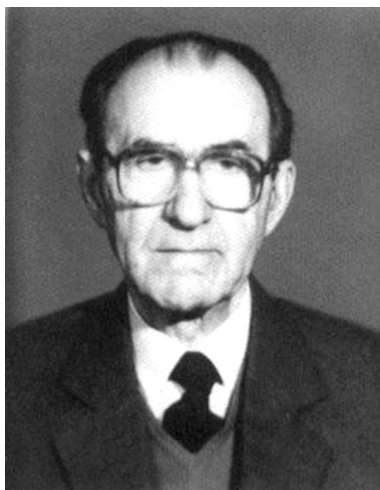

Profesorul Aurel Russu – un veac de singularitate

M. Drăgoi

Prima disciplină pe care Profesorul Aurel Russu a predat-o toată viața, cu o naturalețe ce izvorăște chiar din ființa sa, este chiar *Disciplina*. Așa, la modul abstract. Disciplina ce nu are nimic din obsesia de a munci pentru a fi cel mai bun în profesia ta, eventual călărindu-i pe cei din jur. Disciplina grijii față de tine și față de cei dragi, a eleganței – pentru că eleganța presupune multă disciplină – a atenției la detalii, a civilității în relația cu ceilalți. Disciplina adevărată nu are nimic de-a face cu spiritul cazon – care, de fapt, nu prea e spirit. Este condiția ștaifului fără de care, să ne fie iertat, nu poți fi o personalitate, adică cineva capabil să transmită nu doar informație, ci să creeze în jurul său un halou energetic nevăzut, adică un sistem de valori: *profesionale* - dar nu în sens îngust, *umane* - dar fără gratuități de om

cu care poți merge oricând la o bere, *culturale* - dar care să nu epateze.

La materia pe care ne-a predat-o domnul Profesor Russu am luat o mizerabilă notă de trecere, pe un subiect ce mi s-a părut prea ușor pentru a-l dezvolta mai întâi în ciornă; așa că m-am trezit în fața Domniei Sale emoționat și mut ca o lebădă. Doar că Profesorul îmi relevase – revelația nu se referă doar la divinitate – într-un comentariu, făcut așa, într-o doară, frumusețea cântecului napoletan. Peste topografia pe care am învățat-o atunci, au venit parcă extraterestrii – GIS, imagini satelitare, GPS, o nebunie ..., dar cântecul a rămas acolo și de câte ori ascult muzică italienească îi mulțumesc în gând domnului Profesor. Cu dragoste.

Cursul Domniei Sale avea un farmec aparte pentru că, înainte de a transmite informație, transmitea o anume emoție, un frison al responsabilității pe care vechii rabini o trăiau probabil la fiecare 49 de ani când reîmpărțeau pământul în părți egale, pentru fiecare (un fel „regularizare” a șanselor de reușită în viață, de care cultura occidentală a uitat cu desăvârșire). Nu știi câți dintre cei ce i-au fost studenți – și realitatea demonstrează că foarte puțini – au înțeles și de ce „nu are rost să măsoari cu șubleul, după care să tai cu toporul”.

Nu știi câți dintre mai noii profesori, foștii studenți ai domniei sale, știu să creeze „fondul apercceptiv” al propriei discipline, adică acel blat a cărui textură trebuie adecvată conținutului pe care urmează să-l adaugi, cu arta unui cofetar de secol XIX.

Cei ce se plâng de lipsa modelelor profesio-

nale – iar în silvicultură asta pare a fi o problemă – ar trebui să se mai gândească: poate nu de modele ducem lipsă, ci de puterea de a mai apăra valorile profesionale și umane tradiționale, între care se numără și cumpătarea, eleganța, discreția și buna-cuviință.

Așa că bucuria de a-l putea sărbători pe domnul Profesor Aurel Russu la aniversarea unui secol de viață ar trebui să fie acompaniată nu de ușoara invidie – perfect umană – pentru performanța biologică, ci de obligația de a copia puțin din noblețea și perfecționismul Domniei Sale. Copiind, poate reușim să ne însușim și să păstrăm ceva. Păstrând, poate vom transmite mai departe: nu apetența pentru sărbători zgomotoase urmate de lungi uitări, ci bucuria liniștită a minții preocupate mai întâi de rigoare și de bun-gust. Pentru că oferta educațională a domnului Profesor nu s-a limitat doar la topografie; ne putem bucura de ea oricând și oriunde, atunci când ascultăm un cântec nașlețean sau când cineva ne răspunde la salut ridicându-și elegant pălăria.

La mulți ani! Domnule Profesor.

Abstract. Professor Aurel Russu - a century of singularity

The paper is a tribute to Prof. Aurel Russu at his centennial celebration. He had taught Topography as professor with the Faculty of Silviculture and Forest Engineering - Transylvania University of Brasov. His personality is best described by the system of values he has been promoting ever since: professionalism, but not in a narrow sense, humanism, but without useless chatting, and culture, without showing it off. Professor's well-tempered character and his natural sense of balance must be a pattern for molding anew generations even though the Romanians in general and Romanian foresters in special lack adequate professional symbols. But the real point might be elsewhere: in our weakness and inability to defend the professional and human values like harness, stamina, elegance, discretion, and the last but not the least, the old-fashioned politeness.

Author. Marian Drăgoi - Faculty of Forestry, Ștefan cel Mare University of Suceava, str. Universității 13, 720229 Suceava.